

Nhà Bà Ngoại

Ngôi nhà ngói đỏ rộng ba gian
Nhà ăn, vựa lúa cũng khang trang.
Chung quanh bao bọc hàng dâm bụt,
Hoa nở suốt năm đỏ hoặc hồng.

Hai bên phải trái, sau vườn nhà.
Ngọt ngon cam quýt, trái là đà
Ổi, đào, na, khế... một khu nhỏ
Mít, mận, xoài, dứa, trồng xa xa.

Từ cổng vào nhà lát gạch đỏ,
Hai hàng tỷ muội hoa nhỏ nhỏ.
Chậu cây, bụi kiểng nằm sân trước
Hồ sen tuy bé nhưng hoa to

Phần lớn bà con ở miền Tây
Lợi tức quanh năm nhờ trái cây
Cam, quýt, lúa, xoài nguồn lợi chính
Chăn nuôi gà vịt chỉ vui nhà.

Hàng xóm láng giềng ở trong làng,
Cư xử với nhau như họ hàng.
Quê ngoại ngày xưa là kỷ niệm,
Ước mong xóm cũ được bình an.

Virginia ngày 29/1/15

***

Gởi các con thương yêu,

Má làm bài thơ “Quê Ngoại” là lúc trời đang có tuyết. Má nhớ bà Ngoại quá nên vừa làm vừa... khóc.

Bà Ngoại các con theo người lớn kể lại là 1 trong những người đẹp trong làng. Ngoại da trắng, mũi cao, tính tình hiền hậu. Ngoại con là con một nên ông bà Cố cưng lắm. Lúc được 16 tuổi đã có nhiều người xin cưới nhưng bà cố không gả. Bà cố muốn “bắt rể” tức chàng rể phải ở nhà vợ chung với ông bà nhạc. Vả lại bà Ngoại con đâu muốn lập gia đình sớm. Má không giống bà Ngoại vì đen thui và cũng không dịu dàng nhưng dì Dung thì da trắng, đẹp người, ngoan ngoãn, trong nhà, bà con ai cũng thương yêu dì.

Ong Ngoại các con mất lúc bà Ngoại 25 tuổi, dì Dung được 5 tháng tuổi.

Thật là: “*Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen*”. Không có hình bà Ngoại nên các con không hình dung được nhưng ông Ngoại là con nhà giàu, học trường Tây, ở thành thị mà chỉ ụng cưới bà Ngoại là cô gái ở thôn quê, tuy con nhà khá giả nhưng đâu giàu bằng bên gia đình bên Nội, từ chối các đám khác giàu có, tân thời hơn.

Khi ông ngoại các con mất ít lâu thầy T. Xuân bạn ông Năm theo bà Nội mấy năm, lấy lòng họ hàng bà con nên ai cũng nói vào, còn qua gặp ông cố Nội để xin cưới bà Ngoại. Lúc ấy thầy độc thân còn bà Nội đã 3 con. Thầy o bế, chiều các con của Ngoại nhất là cậu Hai. Sách cho thì đọc, kẹo bánh, quà thì lấy nhưng cậu hai nhất định không muốn bà Ngoại ụng thầy T. Xuân. Má và dì Dung còn nhỏ, đâu có ý kiến gì nhưng bà cố Ngoại thì bằng lòng lắm vì thầy con nhà tử tế và có nghề nghiệp vững chắc. Má nghĩ nếu bà Ngoại bước thêm bước nữa, Má sẽ có em khác cha, có ông cha ghẻ, cậu Hai con sẽ về bên Nội ở và chẳng biết cuối cùng ra sao. Nghĩ đến Ngoại hy sinh tuổi thanh xuân, thời kỳ hoa mộng, tốt đẹp nhất của người phụ nữ, nuôi 3 con thơ một mình, Má thương bà Ngoại vô cùng. Bà Ngoại tính thương người hay giúp người nghèo khó nên dì Dung và Má cũng ảnh hưởng phần nào.

Tiền bạc như mây bay, nước chảy, nếu giúp được người khác nên sẵn lòng, đừng ngần ngại các con yêu thương của Má. Không ai giàu ba họ, chẳng ai khó ba đời. Má có người bà con lúc trẻ gia đình nội, ngoại, bên chồng đều giàu có, khi ngủ có người đứng quạt hầu, sáng có người pha nước rửa mặt nhưng khi già thiếu thốn, khó khăn vì thời thế đã thay đổi, nhà cửa ruộng vườn mất hết.

Má cảm ơn các con đã chăm sóc, thăm viếng Ba tử tế lúc ba đau ốm dù lúc ấy còn đi học trường xa, và take care well of me khi các con đã tốt nghiệp, thường xuyên mua vé cho Má đi du lịch. Các con ngoan, học hành thành đạt, gia đình hạnh phúc là má vui rồi, không cần thiết cho má đi du lịch nơi này nơi nọ nữa đâu.

Má viết dài ngoằn không biết Út của Má đọc có hiểu không hay quên hết tiếng Việt rồi? Chúc các con và gia đình luôn bình an,mọi sự như ý tốt đẹp.
Thương các con nhiều

Má
Ngọc Hạnh